

Etika për fëmijë

Dhuratë e përmuajshme, nga revista "Etika"

Viti I Numri 2 - Shkurt 2011

- Tak, tak, tak! -
Shkurti troket...

Besmeleja...

Të dashur fëmijë,
Selamun alejkum!

Nuk ka njeri të mos dijë **BESMELENË**. Është ajo që ne themi në fillim të çdo pune: “Bismil-lahi Rrahmani Rrahim!”, pra, “Në emër të Allahut, Mëshiruesit Mëshirbërësit!”.

Ç’kuptim ka Besmeleja, të cilën e dëgjoni shpesh prej të rriturve, e që në çdo rast ua kujtojnë? E keni menduar vallë?...

Pejgamberi ynë, Muhamedi (a.s.) thotë: “Kush e nis një punë duke falënderuar Allahun, patjetër që do të ketë sukses. Çdo punë që nuk fillon me falënderimin ndaj Allahut nuk sjell begati ose mbetet e mangët.”

Ata që e kanë kuptuar të fshehtë (sekretin) e Besmelesë thonë:

“Atëherë, o besimtar fillo çdo punë me Bismil-lahi Rrahman Rrahim!” Thuaje përherë fjalën hyjnore: “Bismil-lahi Rrahmani Rrahim!”, e cila hap çdo derë që sjell dobi, të drejton në çdo punë frytdhënëse, mbyll rrugët që të çojnë në humnerë, të jep qetësi në momente të vështira dhe durim në momente nervozizmi!”

Të dashur fëmijë!

Besmeleja vjen para çdo pune... Pra, kur të zgjoheni në mëngjes, kur flini në mbrëmje, kur hyni në shtëpi, kur mbathni këpucët, kur jeni duke mësuar, kur jeni duke ngrënë, kur flisni në telefon... etj., etj., Besmeleja është në çdo punë dhe para çdo pune... Bëheni më të vetëdijshëm, më të virtytshëm, kur thoni Besmelenë.

Tani, bëni disa pyetje vetes: “Çfarë po bëjmë tani?”, “Kush na e dhuron dëshirën për ta bërë këtë punë?”, “Cilat janë qeniet ekzistuese?”, “Kush na i dha të gjitha këto?”.

Menjëherë kujtojeni dhe përmendeni Atë, që na i ka dhënë të gjitha këto, duke e falënderuar. Ja, kjo është **BESMELEJA**...

Kur ngriheni në mëngjes me Besmele, duhet të thoni: “Falënderimet i qofshin Allahut, që na hoqi errësirën, na ringjalli sërish, na zgjoi! Zoti im, na e bëj sa më të dobishme këtë ditë!”

Para se të hani, duhet të thoni: “Falënderimet të qofshin Ty, Zoti im, Krijuesi që na i dha këto mirësi, që na mundësoi t’i sillnim në shtëpitë tona dhe na i zbukuroi sofrat tona!”

Kur hapni librat, lutuni në këtë mënyrë: “Fa-

lënderimet i qofshin Zotit tim që më mundësoi të shoh, të kuptoj dhe të fitoj dijen e vërtetë. Zoti im, më mundëso të fitoj këtë dije!

Kur të bëni një telefonatë, merreni recepturin me “Bismil-lah!”. Duke vepruar kështu, keni thënë: “Falënderimet i qofshin Zotit që më mundësoi të mbaj në dorë këtë receptor dhe të dëgjoj zërin që vjen nga larg! Zoti im, ma bëj sa më të vlefshme këtë bisedë telefonike!”.

Për një çast bie zilja e telefonit. I afroheni telefonit me “Bismil-lah!” dhe e ngrini recepturin, por asnjë përgjigje. Ndoshta në respekt të Besmelesë, Allahu i Lartmadhëruar ju ka larguar nga një e keqe.

Kërkoni diçka që ju ka humbur. Me Besmele bëni një lutje të tillë: “Unë nuk e di, por ti e di, o Zoti im i Lartë! Ma gjej atë që humba!”

Më pas shihni përreth... Më pas... do të shihni se, dalëngadalë do të kujtoheni... Nëse nuk keni arritur ta gjeni, sërish një Besmele tjetër... Më pas një lutje për një përfundim të dobishëm...

Të dashur fëmijë!

Me anë të Besmelesë, me të cilën gjuha juaj tashmë është mësuar, falënderojeni Zotin për mirësitë e dhëna, dhe lutuni që puna e bërë të ketë vlerë... Kur gjuha të thotë Besmelenë, truri juaj duhet të jetë në meditim, ndërsa zemra duhet të jetë e lumtur që kujton Zotin.

Të dashur fëmijë!

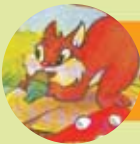
Duhet ta shtoni Besmelenë, por kuptohet, në mënyrë të vetëdijshme... Kur të thoni Besmelenë duhet të futeni në mendime, të falënderoni me zemër, ndërsa me gjuhë duhet t’i shprehni këto duke thënë: “Falënderimet i qofshin Zotit, i cili na i dha të gjitha këto mirësi, Zoti na i bëftë të dobishme punët që do bëjmë dhe na mundësoftë të kemi rezultate të vlefshme!”.

Të filloni ditën me Besmele, ta kaloni gjithë ditën me punë që nisin me Besmele dhe të flini po me Besmele...

Të dashur fëmijë, a mund të arrihet një gjë e tillë? Përgjigja është: po!

Ju, miqtë e mi të vegjël e të ngushtë, ju lë amanet te Allahu, që ta shtoni më shumë **BESMELENË**!

Përmbajtja

Gjinkalla nuk gjeti shok në pyll **4**

Kush më zgjoi?!.. **5**

Palltoja **6**

Pasqyra **7**

Kur ndihmojmë njëri- tjetrin,
fitojmë lumturinë **8**

Burri dhe qeni **10**

Jeta e Omerit **12**

Dielli është imi **16**

Lart në qiell lozin retë - Shkurtit-

Me shi shkurti vjen sivjet
lart në qiell lozin retë.

Si dy desh kokët e rrepta,
përpjekin te njëra- tjetra.

Vetëtiu, bubulliu,
që nga retë zbriti shiu.

Rrezja e diellit ka vlerë,
kur ka dhe shiun mbi derë.

Natyrës, sa bukuri,
iu shtua dhe një stoli.

Bardhosh Gaçe

Etika për fëmijë

Viti I Numri: 2 - Shkurt 2011

Administrator
i Progresi botime:
Shuaqip Bashhan
bashan43@hotmail.com
+355 69 20 76768

Drejtor
& Kryeredaktor:
Alban Kali
albankali@yahoo.com
+355 69 24 23 989

Redaktor:
Xhahid Bushati
Redaktore gjuhësore:
Ma. Irida Hoti

Dizajn - Grafik:
Bledar Xama
bledar_xama@hotmail.com

Adresa: L: Vasil Shanto - Rr: Çajupi - Shkodër - Albania / Tel: +355 22 254 634 / Fax: +355 22 254 633
Zyra e përfaqësimit Maqedoni: Rr: Stiv Naumov - Nr. 9 - lokal 25 - Shkup - Maqedoni / Tel: +389 71 956 271
Zyra e përfaqësimit Kosovë: Rr: Ardian Zurnaxhiu - pn. Ralin - Prizren - Kosovë / Tel: +381 29 222 795

GJINKALLA NUK GJETI SHOK NË PYLL

Një gjinkallë mori rrugën për në pyll. Kërkonte një shok. Pranë një peme dëgjoi: "Tuk-tuk-pik".

- Qukapiku, -tha gjinkalla. Ky është shoku që po kërkoj.
- Zë, zë, zzz, çfarë po bën, a më tregon? - e pyeti Gjinkalla.
- Po vizitoj lisin plak, - iu përgjigj mjeku i pyllit.
- Pusho pak dhe eja të bisedojmë për Kunadhen, për Bilbilin, për Iriqin...,- tha Gjinkalla. Por qukapiku vazhdonte në të tijën. Ky nuk është shoku im,- tha Gjinkalla dhe fluturoi tutje për në pyll. Pranë një pisehe dëgjoi kërr-kërr-kërrr. - Ketrushi, -tha dhe u gëzua. Ky është shoku që po kërkoj dhe e pyeti Ketrushin:
- Zë, zë, zzzz; çfarë po bën, a më tregon?
- Kërr- kërr-kërr, po mbledh boçe pisehe,- iu përgjigj Ketrushi.
- Pusho pak dhe eja të bisedojmë për kërpudhat që kanë dalë rrëzë lisave... por edhe ketri vazhdonte në të tijën.

- Edhe ky nuk është shoku im,
-tha gjinkalla dhe zzzz fluturoi
e mërzhitur. Përsëri vazhdoi rrugën
për në pyll, por shokë nuk gjeti
asgjëkund.

Kush më zgjoi?!..

Kush trokiti në dritare
e nga gjumi tak! - më zgjoi?!..
Mos vallë ylli i mëngjesit
për një çast gjumin harroi?!..

Mos vallë hëna (pse nuk iku?!)
Mos një re e vogël qan...,
mos në qiell rrugën ka humbur,
kërkon nënën dhe babanë?!..

Mos vallë pika e një vese,
era gjumin ia trazoi?!..
Mos vallë ëndrra e një zogu,
ci- ci- ci, në gjumë këndoi?!..

Mos vallë lulja edhe bleta,
milingona edhe fleta,
mos vallë era dhe pranvera,
vallë vala, gjyshe- përralla?!..

Ah, na qenka një zog pylli,
nis shëtitjen, siç nis ylli...
Dhe i vogël, ngjan sa grima,
qiellin puth me cicërima...

"Hopla- hopla, erdha, erdha!"
Lot me erën, ka plot ëndrra!..
Këndon sqepi, pendët tund,
zog - ëndërr e pafund!..

Vogëlush që ngjan si zogu,
Ora thotë: - Akoma fle?!
- Zgjohu, zgjohu, të pret udha...
Dhe me breshkën mos fol më..!

Vogëlush, të presin ëndrrat,
Koha ecën, fluturon...
Zgjoji ëndrrat, rend pas tyre,
Mos i humb..., se i kërkon..!

Palltoja

Çobani Ahmet ishte një njeri me shumë halle. Në vitet e luftës së tmerrshme kishte vuajtur shumë. Gruaja i kishte vdekur dhe djalin e kishte humbur. Kur humbi edhe punën që kishte në qytet, filloi të punonte si çoban në një fshat.

Një ditë, kur po kulloste delet në qoshe të rrugës, pa një të ri të sëmurë që po e dërgonin në qytet. Nga veshja kuptohej se djaloshi i ri ishte më i varfër se dajë Ahmeti. Ai kishte veshur një xhakëtë të hollë dhe po dridhej. Daja e hoqi xhaketën e tij të cilën kishte shumë vite që s'e kishte hequr nga trupi dhe ia dha djaloshit të sëmurë ta vishte.

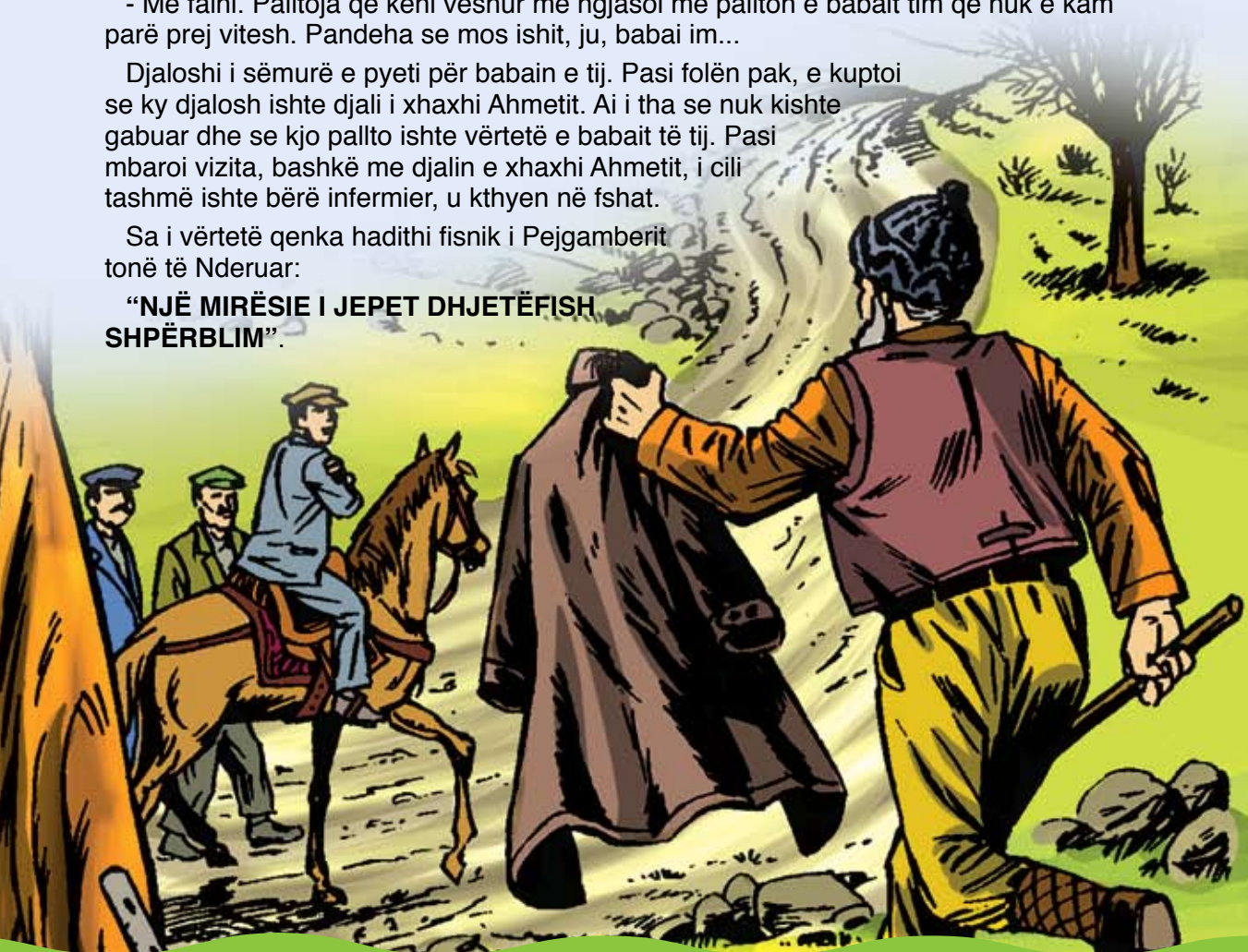
Kur mbërriti në spital, djaloshit iu desh të priste në korridorin e spitalit. Gjatë kohës që priste për t'u vizituar, ai u habit kur ndjeu se dikush e preku duke i thirrur "Baba"! Ngriti kokën dhe e pa. Djaloshin që kishte përballë, nuk e njohu. Edhe djaloshi që i thirri "Baba" u habit. Ai i kërkoi ndjesë duke i thënë:

- Më falni. Palltoja që keni veshur më ngjasoi me pallton e babait tim që nuk e kam parë prej vitesh. Pandeja se mos ishit, ju, babai im...

Djaloshi i sëmurë e pyeti për babain e tij. Pasi folën pak, e kuptoi se ky djalosh ishte djali i xhaxhi Ahmetit. Ai i tha se nuk kishte gabuar dhe se kjo pallto ishte vërtetë e babait të tij. Pasi mbaroi vizita, bashkë me djalin e xhaxhi Ahmetit, i cili tashmë ishte bërë infermier, u kthyen në fshat.

Sa i vërtetë qenka hadithi fisnik i Pejgamberit tonë të Nderuar:

"NJË MIRËSIE I JEPET DHJETËFISH SHPËRBLIM".

Pasqyra

Një herë, një ministër, ndërsa po shëtiste në treg bashkë me parinë e tij, kaloi në rrugën e pazarit të robërve. Njerëzit e shkretë që kishin humbur lirinë, shiteshin një nga një.

Ministri u afrua te robërit. Ai dëshironte t'i shikonte më nga afër. Një rob i moshuar iu drejtua ministrit duke i thënë:

- I nderuari ynë, në çallmën tuaj ka një njollë.

Ministri e hoqi çallmën dhe e pa. Robi kishte të drejtë. Domethënë, kishte orë që shëtiste kështu dhe të gjithë e kishin parë pa ia vënë askush në dukje. U turpërua shumë. I mërzhitur shikoi parinë e tij dhe i tha:

- Ju keni bërë sikur nuk shikoni dhe më keni lënë të shëtis në këtë gjendje. Nuk keni nxjerrë zë, edhe pse e keni parë njollën në çallmën time. Miku im i vërtetë paska qenë ky rob i shkretë, por unë nuk e dija se ai është miku im. Unë nuk mund ta pranoj që miku im të shitet si rob. Prandaj blijeni atë menjëherë dhe faljani lirinë!

Ministri, për të mos u harruar asnjëherë kjo ngjarje, e bëri tablo këtë hadith të Pejgamberit tonë të Nderuar dhe ia dërgoi parisë së tij:

“BESIMTARI ËSHTË PASQYRË E BESIMTARIT”.

Kur ndihmojmë njëri- tjetrin, fitojmë lumturinë

Ishte mëngjesi i një dite të bukur plot diell. Nëna Çitçit zgjoi nga gjumi Tontonin dhe Këvrakun. U tha se sot do të shkonin të mblidhnin banane. Fëmijët u gëzuan. U ngritën menjëherë, hëngrën mëngjesin, lanë dhëmbët dhe u përgatitën për rrugë. Me ta ishin dhe prindërit.

Pas një udhëtimi të gjatë dhe kërcimeve mbi degët e pemëve, arritën në atë vend të bukur, ku ishin mbjellë pemët e bananeve. Bananet zverdhonin ngado. Tontoni dhe Këvraku, me t'i parë, brohoritën njëzëri: "Uurraaa! Kjo është pamja më e bukur e botës! Këto janë bananet më të mira në botë!"

Hipën nëpër pemë e mblodhën shumë banane, por u lodhën.

I ati u foli fëmijëve:

- Ejani, mos vononi! Duhet të nisemi! Kemi plot punë për të bërë. Mos harroni, të gjitha këto banane do t'i çojmë në shtëpi. Rruga është e largët. Bananet peshojnë rëndë. - Po afëron edhe darka!

Të ngarkuar me banane u nisën për rrugë. Kthimi ishte shumë më i vështirë nga ç'e mendonin. Qenë lodhur. Bananet rëndonin mbi supet e tyre.

Më në fund arritën në fshatin Majmun. Teksa po kalonin pranë shtëpisë së mikut të Këvrakut Hëzllë, e ëma u tha:

- A të ndalemi në shtëpinë e Hëzllës e t'i pyesim si janë?

Të gjithë ishin të gatshëm të thonin po. Trokitën. Kur hynë brenda u habitën. Babai i Hëzllës që rrëzuar nga pema dhe kishte vrarë këmbët. Ndërsa e ëma kishte marrë një të ftohur dhe kishte rënë e sëmurë në shtrat.

Vëllezërit dhe motrat e Hëzllës, si majmunë që ishin, e kishin bërë lëmsh shtëpinë. Nëna Çitçit nisi menjëherë të rregullonte shtëpinë. Ndhimuan dhe të tjerët. Tani shtëpisë i kishte rënë një nur

drite. Sa e bukur dukej ajo!..

Më pas, nëna Çitçit shkoi në kuzhinë të përgatiste diçka për të ngrënë, por në kuzhinë s'kishte asgjë. E ëma dhe i ati i Hëzllës s'kishin mundur të sillnin asgjë për të ngrënë në shtëpi, pasi kishin qenë të sëmurë. Nëna Çitçit, pa vënë re askush, i tha me zë të ulët diçka në vesh të shoqit, Pitpit.

Menjëherë, më tepër se gjysmën e bananeve të mbledhura, e lanë në kuzhinë. Nëna, babai, motrat dhe vëllezërit e Hëzllës mbetën të habitur. Nuk dinin ç'të thonin, nuk dinin si t'i falënderonin.

Pasi u përshëndetën, Tontoni dhe Këvraku së bashku me prindërit u nisën përsëri për rrugë.

Tontoni kureshtar pyeti babanë:

- Babi, përse ua lamë atyre pjesën më të madhe të bananeve?

I ati iu përgjigj:

- Gjërat që kemi duhet t'i ndajmë me nevojtarët dhe kjo na bën më të lumtur. Mund të ishim edhe ne si ata. Tani jemi mirë me shëndet, por s'mund të dimë se çdo bëhet më pas. Edhe ne në çdo moment mund të kërkojmë ndihmën e të tjerëve. Nëse ne ofrojmë ndihmesën tonë, del dikush që na ndihmon edhe ne. Nëse ne i mbrojmë krijesat e Allahut edhe Allahu na mbron neve, nuk na lë të vetëm.

Tontoni, i prekur nga fjalët e të atit, tha:

- Babi, përsëri të shkojmë nesër e të mbledhin banane; dhe t'ua dërgojmë familjarëve të Hëzllës. Ata kanë nevojë për ndihmë. Prindërit e tij nuk do shërohen për një kohë të gjatë.

Nëna Çitçit, që i dëgjoi të gjitha fjalët, e gëzuar tha:

- Të lumtë biri im! I prisja këto fjalë magjike!

Të dashur fëmijë, mos i harroni fjalët e çmueshme të Pejgamberit tonë, i cili ka thënë: "Nuk është prej nesh ai, i cili fle i ngopur, ndërkohë që komshiu i tij është i uritur. Të ndihmojmë njëri- tjetrin, të ndajmë me ta ç'të kemi dhe në këtë mënyrë t'u fitojmë edhe zemrën atyre."

Burri dhe qeni

Një burrë kishte kohë që udhëtonte. E kishte zënë etja.

Nuk kishte bërë më shumë se njëzet hapa, kur pa një pus. Gëzimi ishte i madh. Burri zbrii në pus, shuajti etjen dhe doli jashtë.

Papritur vuri re një qen. Ai ishte i etur. Qeni vërtitej rreth pusit, por pa dobi. Etja e madhe e bënte që herë pas here të lëpinte tokën e lagësht.

Burri tha me vete: "Edhe ky qen qenka tharë për ujë sikurse unë pak çaste më parë."

Zbrii sërish në pus. Hoqi këpucën dhe e mbushi atë me ujë. Ngaqë ishte vështirë të ngjitej, këpucën e kapi me dhëmbë dhe e shtrëngoi fort.

Dalëngadalë e me vështirësi u ngjiti dhe doli sërish jashtë pusit.

Zgjati këpucën me ujë. Qeni pinte dhe nuk harronte ta falënderonte burrin e panjohur.

Mësimet nga tregimi

Ja, cilat janë mësimet që nxjerrim nga ky tregim që sapo lexuat:

* Mëshira, dhembshuria ndaj njerëzve dhe kafshëve është një ndjesi e bukur. Allahu na e ka rrënjësuar këtë ndjenjë në zemrat tona dhe na ka kërkuar që të tregohemi të dhembshur ndaj të gjitha qenieve.

* Kush ka mundësi të bëjë një mirësi, nuk duhet t'i shmanget mundimit. Sa më i madh të jetë mundimi aq më e madhe është edhe mëshira që fiton.

* Uji është një mirësi e madhe sikurse edhe etja është një hall i madh. Kush i shuan etjen njerëzve, kafshëve e, madje kush ujit edhe pemët dhe bimët fiton sevape të mëdha.

Duke filluar që nga ky numër, në faqet e revistës sonë do të gjeni të pasqyruara biseda për dijet fetare, të cilat duhet t'i dijë çdo mysliman. Do të mësoni ato gjëra që nuk i dini, do të përsëritni ato që dini dhe do të kujtoni ato që keni harruar...

- Cili është kushti i parë për të qenë mysliman? Kush dëshiron ta thotë?

Mahmudi: Gjysh, a mund ta them unë?

Gjyshi: **Thuaje, biri im!**

Mahmudi: Kushti i parë për të qenë mysliman është thënia e "Fjalës së dëshmisë" (Esh hedu en la ilahe il lallah ve esh hedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu).

Gjyshi: **Hatixhe, na thuaj kuptimin e fjalës së dëshmisë?**

Hatixheja: Menjëherë, gjysh. Dëshmoj se nuk ka Zot tjetër përveç Allahut dhe se Muhamedi është i Dërguari i Tij.

Gjyshi: **Të lumtë, bija ime! Fëmijë e pranojmë se Allahu është një Zot i vetëm dhe se ne "elhamdulillah" jemi myslimanë. Allahu është zotëruesi i çdo gjëje. Çdo gjë në gjithësi, frymorë apo jo, vepron sipas rregullave që ka vënë Allahu. E rëndësishme është t'i vëmë në jetë këto parime që të fitojmë pëlqimin e Allahut.**

Jusufi: Gjysh, unë çdo ditë fal namaz.

nipër e mbesa

Gjyshi: **Të lumtë, biri im! - Sa rekatë namaz fal në ditë?**

Jusufo: Përpiqem të fali pesë kohët e ditës, por ka raste që nuk arrij të ngrihem në namazin e sabahut.

Gjyshi: **Nipër dhe mbesa, të përpiqeni t'i falni namazet në kohën e duhur. Mund të jetë e vështirë të ngriheni në mëngjes, por shpërblimi është po aq i madh. Allahu na do edhe më shumë. Të gjitha punët e asaj dite janë më frytdhënëse.**

- **Aishe, na thuaj sa rekatë kanë namazet që falen gjatë ditës?**

Aishja: Namazi i sabahut ka 4, i drekës ka 10, i iqindisë ka 8, i akshamit ka 5, ndërsa i jacisë ka 13 rekatë.

Gjyshi: **Sa rekatë bëhen gjithsej?**

Hamza: Bëhen 42 rekatë.

Mahmudi: Jo gjysh, bëhen 44 rekatë.

Hatixheja: Nuk e gjetët, janë 39 rekatë.

Aishja: Bëni pak durim... Shuma e plotë e rekateve për pesë kohët e namazi është 40.

Gjyshi: **Të lumtë, Aishe! Pra, ne falim 40 rekatë në ditë. Kështu, në këtë mënyrë e falënderojmë Allahun për mirësitë që na ka dhënë dhe në të njëjtën kohë fitojmë edhe pëlqimin e Tij.**

MINITEST

1. Cili nga këto emra nuk ishte halife?

- a) Hz Osmani b) Hz Ebu Bekir
- c) Imam- i Azam d) Hz Ali

2. Si quhej halifeja i njohur për drejtësinë e tij?

- a) Hz Osmani b) Hz Omeri
- c) Hz Ebu Bekri d) Hz Aliu

3. Cili është libri i shenjtë zbritur për myslimanët?

- a) Tavrati b) Ungjilli
- c) Kuran- i Kerim d) Zeburi

4. Si quhej meleku (engjëlli) që i solli shpalljen Pejgamberit tonë, Muhamedit (a.s.)?

- a) Mikaili (a.s.) b) Xhebraili (a.s.)
- c) Israfili (a.s.) d) Azraili (a.s.)

5. Si quhej nëna e Pejgamberit (a.s.)?

- a) Hatixhe b) Amine
- c) Aishe d) Fatma

6. Si quhej babai i Pejgamberit (a.s.)?

- a) Ebu Talip b) Abdulmuttalip
- c) Numan bin Sabit d) Abdullah

7. Cili nga këto sahabe është i pari mysliman?

- a) Hz Hatixhe b) Hz Ali
- c) Hz Ebu Bekir d) Hz Omer

8. Sa rekatë ka namazi i drekës?

- a) 5 b) 4
- c) 13 d) 10

9. Sa rekatë namaz falim çdo ditë?

- a) 50 b) 35
- c) 40 d) 45

(Përgjigjet do t'i gjeni në numrin e ardhshëm të revistës...)

Jeta e Omerit

PËRSHËNDETJE! NË NUMRIN E KALUAR JU NJOHA ME TË MIRËT DHE TË KËQINJTË. NDËRSA NË KËTË NUMËR DO T'JU TREGOJ SE SI U BËRA LUFTËTAR I SË MIRËS.

AVENTURËN TONË E VAZHDOJMË NË ANIJEN KOZMIKE TË TË MIRËVE.

JA E GJETA ATË. TANI DO T'I DËRGOJ NJË HOLOGRAM QË TË MARRË MESAZHIN TONË.

SHPRESOJ QË TË PRANOJË TË NA NDIHMOJË.

HIH! PO KJO Ç'ËSHTË?!

MOS KI FRIKË, OMER! UNË QUHEM HOLI! TANI DO TË TË TREGOJ GJITHÇKA. TË LUTEM MË DËGJO ME KUJDES...

BOTA JUAJ PO PUSHTOHEK NGA DISA KRIJESA TË KËQIJA JASHTËTOKËSORE. QËLLIMI I TYRE ËSHTË QË ENERGJINË E SË MIRËS QË NDODHET TEK NJERËZIT, TA KTHEJNË NË ENERGJI TË SË KEQES. ME KËTË PLAN ATA DUAN QË TË PUSHTOJNË TË GJITHË UNIVERSIN.

HOLI I TREGOI GJITHÇKA OMERIT.

MIRË, PO ÇFARË DËSHIRON PREJ MEJE?

VENDOSE KËTË RRIPI DHE THUAJ "LUFTËTAR I SË MIRËS, GATI!" KJO DO TË TË KTHEJË NË NJË LUFTËTAR TË SË MIRËS.

"LUFTËTAR I SË MIRËS, GATI!"

UOUUU! KY KOSTUM QENKA I MAHNITSHËM!

TANI DO TË TË
DËRGOJ TEK TË
KËQINJTË. A JE
GATI, OMER?

JA, KËTA JANË
TË KËQINJTË. GJUAJI
ATA ME LAZERIN
TËND!

JO, NUK ËSHTË E MUNDUR! KY
ËSHTË NJË LUFTËTAR
I SË MIRËS!

SHPEJT, KTHEHUNI
NGA KENI ARDHUR!

JOOOOO!

IA DOLE MBANË. TANI QË TË KËQINJTË IKËN
EDHE PASOJAT E ARMËS LAZER U ZHDUKËN.
TANI DUHET TË KTHESH MIRËSINË.

OMERI I GJEN FËMIJËT QË ISHIN PREKUR NGA
ARMA LAZER E SË KEQES.

ZILIA E SHKATËRRON MIQËSINË E NJERIUT.
NËSË I NDANI ME NJËRA- TJETRËN LODRAT
TUAJA, DO TË KENI MË SHUMË LODRA.

QENKA SHUMË BUKUR
TË JESH LUFTËTAR I SË MIRËS!

DUHET T'I
NDAJMË ME
NJËRA- TJETRËN
LODRAT TONA.

PO, ASHTU
ËSHTË, ZILIA E
SHKATËRRON
MIQËSINË TONË.

Kjo aventurë mbaroi!...

Gjurmët e devesë

Po ec e ec
në shkretëtirë,
një kafshë e urtë
dhe e mirë.

Me pesë këmbë
ajo ngjasoka,
se këmbë në ajër
i ngjet dhe koka.

Ajo ec, ec
si në legjendë,
ky hapi i saj
aspak i rëndë.

Ajo ec, ec
në rërë gjithnjë,
si në dëborë
ca gjurmë lë.

Po për habinë
e të gjithëve,
gjurmët e saj
si të fëmijëve.

Hamdi Meça

Gazmore

Mësuesi po i ndëshkonte dy nxënës që kishin ardhur
pa detyrat e shtëpisë:

- Shkruajeni emrin tuaj nga njëqind herë në fletore!
- Mirë o mësues, por, nëse shoku im duhet ta shkruajë njëqind herë, mua më duhet ta shkruaj tridhjetë herë...
- Përse?!
- Sepse emri i tij është Ali, ndërsa emri im është Abdurrahman...

- Mami, më jep arushin-lodër, se dua të luaj, - foli Genta.
- Jo, xhan i mamit, se arushi është i sëmurë.
- Kurse në kopsht, o mami, kurrë nuk na sëmuren lodrat.

Genta, çfarë i bërë sallatat, që i solla? - e pyeti mami.

- Ato ishin me rrënjë e me dhé, ndaj i mbolla në kopsht.

Djali i tha babait:

- Baba, mësuesi na ka porositur që të sjellim të gjithë nga 500 lekë në klasë...

Babai, pasi mendohet një herë, i përgjigjet:

Sa? 400 lekë? Po ç'i duhen 300 lekë?.. A nuk i mjaftojnë 200 lekë?.. Mirë, merri këto 100 lekë...

Me të marrë dëftesën e shkollës, djali shkoi në shtëpi dhe i tha babait:

- Babi, kam një lajm të mirë dhe një lajm të keq për ty.
- Më parë më thuaj lajmin e mirë, - i tha babai.
- E kalova klasën.
- Po lajmi i keq?
- Lajmi i mirë nuk është i vërtetë.

Për ta do ta falja gjithë botën

Kur bie shiu nëpër rrugë,
fëmijët struken ndënë streh',
vërtiten pikat porsi fugë
edhe kërcejnë me hare...

Po pse, o shi, ua prishe lojën
edhe i bërë të trishtuar?
Për ta do falja tërë botën
t'i shoh përherë të gëzuar.

M'i sillni çadrat nga i kini,
mbi rrugë do t'i vë mbulesë...
Fëmijë, ju nga strehët dilni,
Në lojën tuaj do marr pjesë!

Odhise K. Grillo

- Genta dhe Gladiola, merrni mollët dhe
qëroni, - u tha mamaja.
- T'i qërojë Gladiola, se është
kujdesshme, - foli Genta. - Ndërsa unë jam
e kujdesshme për t'i ngrënë.

Atë ditë që do ndaheshin dëftesat e
shkollës, babai i thotë djalit:

- Në qoftë se dëftesa është me nota të
mira, për çdo notë do të jap njëmijë lekë.

Pas shkolle, djali erdhi me një frymë dhe
i tha:

- Baba, je me fat, s'ke për të bërë shumë
harxhime këtë vit.

Adelina Mamaqi

PËRRALLËZA E SHKRONJËS

Unë jam shkronja e dytë e alfabetit
dhe do t'ju tregoj një përrallë për...

BANANET

Babi i Benit vuri në frutierë një bisk
me banane dhe doli. Në shtëpi mbeti
vetëm bubi Bob. Si gjithë të vegjlit, ai
është shumë kureshtar. Hipi në ka-
rrige, në tryezë e drejt e te frutiera. Nu-
hati portokajtë dhe shtrembëroi buzët:
"Ili, sa erë e keqe!"

Nuhati mollët dhe lëpiu buzët: "Ah,
sa erë e mirë!"

Nuhati bananet: "Oho, çfarë mrekul-
lie!" Ia nguli dhëmbët njërës. Fruti i

butë ia ëmbëlsoi gojën... Bobi vazhdoi
të hante me aq shije, sa nuk ndjeu fare
se në shtëpi ishte kthyer Beni. Djali ia
shkrepi të qeshurit:

- Budalla i madh paske qenë, o Bob!
Ha qeni banane?

Bobi lehte sikur donte t'i thoshte "Ta
dish ti sa të mira janë!"

Beni e mori në krahë dhe i fshiuri turin
që e kishte përlyer...

Dielli është imi

Rrahman Dedaj

Në lagjen time janë dy vogëlushe. Që të dyja kanë nga një gërshetë, e në gërshetë nga një fjongo të bardhë me pika të kuqe që u përngjajnë fluturave. Vogëlushja e parë quhet Bleta dhe është punëtore si bleta. Të dytës i thonë Arta, sepse i ka flokët si ari. Por, unë nuk e fillova tregimin që t'ju tregoj këtë. Kësaj here dua t'ju tregoj diçka tjetër. Diçka që i nxiti të qeshin të gjithë fëmijët dhe të rriturit e lagjes sime. Ja, se ç'ndodhi:

- Më fal një buzëqeshje të ëmbël, - i tha daja Artës së vogël që rrinte mbështetur në trupin e mollës dhe shikonte zogun e përhimtë, që luante në degën e saj.
- Nuk dua! - ia ktheu përgjigjen dajës.
- Të lutem! - vazhdoi daja.
- Hesht, se mund të ikë zogu nga dera - tha Arta.
- Ma fal një buzëqeshje të ëmbël, dhe gjëja më e bukur në botë do të bëhet e jotja - e luti daja përsëri.
- A mund të blihet ajo vetëm me një buzëqeshje? - pyeti Arta e habitur.
- Si jo - shtoi daja.
- Më thuaj, ç'është ai send? - pyeti Arta.
- DIELLI ! - tregoi daja.
- Pra po ta fal buzëqeshjen më të dashur, buzëqeshjen më të ëmbël dhe më të ngrohtë, por, pas saj dua që DIELLI të jetë vetëm imi!

- Vetëm yti! - tha daja.

- Atëherë, Arta qeshi aq ëmbël e me dashuri sa të dukej se po i shkrinte dy rreshtat e dhëmbëve si gurzë të imtë e të bardhë të lumit.

- Tani, DIELLI është yti - i tha daja dhe iku.

Arta s'ndalej së qeshuri, thua se tani do ta blinte gjithë botën me buzëqeshjet e saja. Por, papritur para saj u gjend Bleta me fjongo të bardhë në gërshetën e gjatë.

- Mund të kthehesh menjëherë në shtëpinë tënde e të hysh brenda. Prej sot, DIELLI është vetëm imi. Të gjitha rrezet janë të miat. DIELLI dëgjon vetëm mua!

Bleta, njëherë u habit. E pas një heshtjeje i tha:

- DIELLIN s'mund ta blejë askush në botë!

- E kam blerë unë... ai është vetëm imi. Për të i kam falur buzëqeshjen më të ëmbël dajës tim. Asnjë fëmijë në botë nuk mund të ketë aso buzëqeshjeje. Prandaj po të lutem ik e hyr brenda dhe mos u rrezit në diellin tim.

Dhe, kështu zunë të grinden dy vogëlushet e lagjes. Dhe kush e di se çka do të ngjante, sikur të mos arrinte në atë çast, ai plaku më i mirë i lagjes me cili-ndër të vjetruar mbi kokë e me shkop të gjatë në dorë.

- Unë e kam blerë DIELLIN - i tha Arta plakut.

- DIELLI është edhe imi - shtoi Bleta.

Atëherë plaku i mirë tha: "Dielli të gjithë njerëzit i do njësoj. Atë s'mund ta blejë askush në botë. Ai është i çdo fëmije dhe mund ta dojë secili. Do të bëhej shumë keq, sikur dikush ta blinte diellin e ta mbante si të vetin.

MENDO PAK... E BUZËQESH

Është mik
e mendjendritur,
flet me të,
të bën të ditur...

libri

Shkon e vjen, vjen e shkon,
ka dy rrota një timon
dhe një zilkë: tingëllon...

bigjileta

Trupin e zvogëlon,
kur na korrigjon...

goma

Unë prej druri jam,
katër këmbë kam,
kam dhe një çati,
mbi të ulesh ti.

karriqia

Sapo e shikon,
shpejt të vizaton,
pa zë e pa fjalë,
kush na qenka vallë?

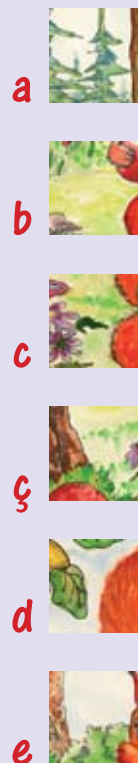
pasqyra

Pika- pika ndrisin, ndrisin
përmbi gjethe, fije bari,
porse ikin e humbasin,
kur del dielli rrezuari...

pikat e vesës

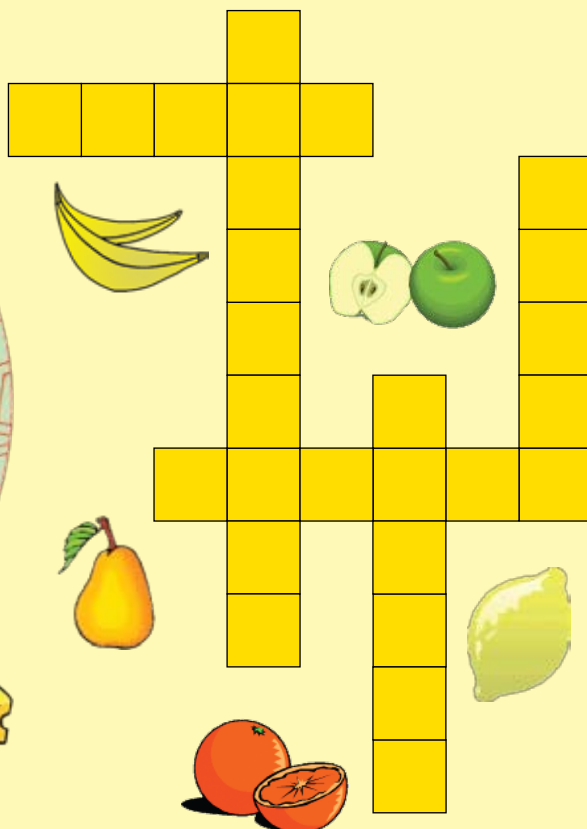
NGJYROS

Cila nga fotot e vogla mund të plotësojë foton e madhe?

Vendosni emrat e frutave në kutitë përkatëse.

Fjalët e mëposhtme gjejini në tabelë në mënyrë horizontale, vertikale dhe diagonale.

G	R	T	A	K	E	Z	E	M
U	E	C	J	Y	P	A	X	I
K	B	H	A	X	H	M	A	R
I	M	E	R	B	N	A	D	E
S	A	G	S	M	P	N	H	J
L	G	Z	E	I	J	V	U	G
A	J	L	X	H	M	O	R	A
M	E	L	Y	R	E	B	I	L
K	P	N	O	I	T	R	M	S

1. Besim	4. Islam	7. Namaz
2. Adhurim	5. Agjërim	8. Zekat
3. Melek	6. Libër	9. Pejgamber
		10. Haxh

Cila është
rruga që
duhet të
ndjekë
Omeri për të
ndihmuar të
mirët?

Gjeni 7 ndryshime mes dy fotove.

GAZMORE

KUR MACJA NUK ARRIN TË SIGUROJË
GJAHUN QË DO. THOTË ME VETE:
"SA DO TA HAJA ATË PËR QEJFIN TIM!"

SA SHOQËRI TË GJERË KA KY!
ËSHTË SI DJALË KINEZI...

Ç'DO TEK DOKTORI I SËMURI
QË DO SHËROHET?..

MIRË SE USHQIM PËR STOMAKUN PASKAM,
PO PËR SHPIRTIN PSE NUK KAM?..

AI QË JEP PARATË,
RRËZON GJYKATËSIN...

KURSEJI ENERGJITË, DIL MË
PAK NË PUSHIM TË GJATË!..

NUK KAM FYTYRË T'JU DAL PËRPARA,
A T'JU JAP DORËN MË MIRË?..

PËRGJIGJA MË E MIRË NDAJ
ZEMËRIMIT TË TJETRIT ËSHTË HESHTJA...

ËSHTË NJË VES QË MË KA NGELUR
QË NGA FOSHNJËRIA. BËRA Ç'BËRA,
POR S'MUNDA TA LË...

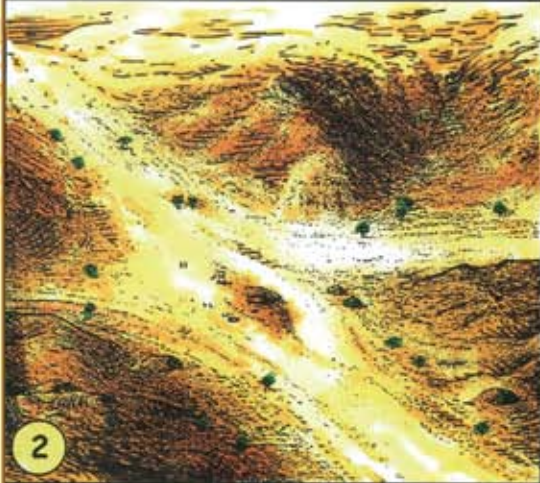
U VONOVE SHUMË,
E MBYLLËM...

E KISHA NËNËN SËMURË,
PRANDAJ U VONOVA ZOTI
MËSUES...

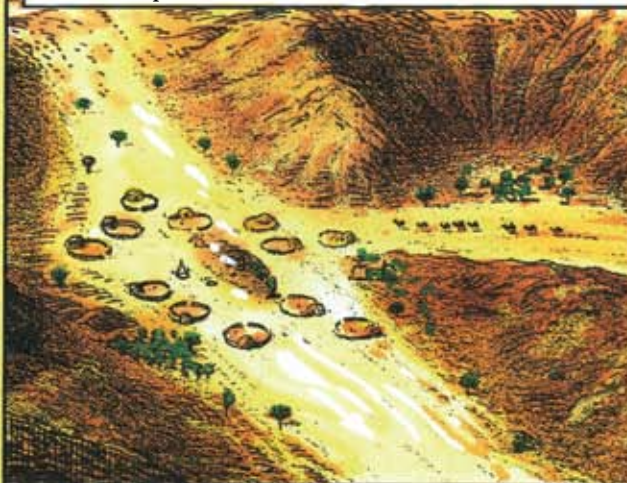
BAM!

Ibrahimi (a.s.) çoi të birin e tij, Ismailin (a.s.) së bashku me bashkëshorten, Haxherin, në Qabe. Zona ishte e panjohur, nuk kishte asnjë gjurmë njeriu dhe nuk kishte qoftë edhe një pikë uji.

2

Kur ata mbërritën në atë zonë, Allahu i Lartmadhëruar u fali ujin zemzem, që buroi nga toka. Ujin zemzem e panë edhe një karvan tregtarësh që po kalonte rastësisht andej pari. Ata ndaluan dhe u vendosën aty. Kështu u bënë bërthama e parë e Mekës.

Vite më vonë, me urdhër të Allahut, Ibrahimi (a.s.) shkoi në Mekë për të ndërtuar Qabenë. Ismaili (a.s.) ishte rritur dhe bërë djalosh i ri. Ata filluan të ndërtounin Qabenë në themelet që kishte hedhur më parë Hazreti Ademi.

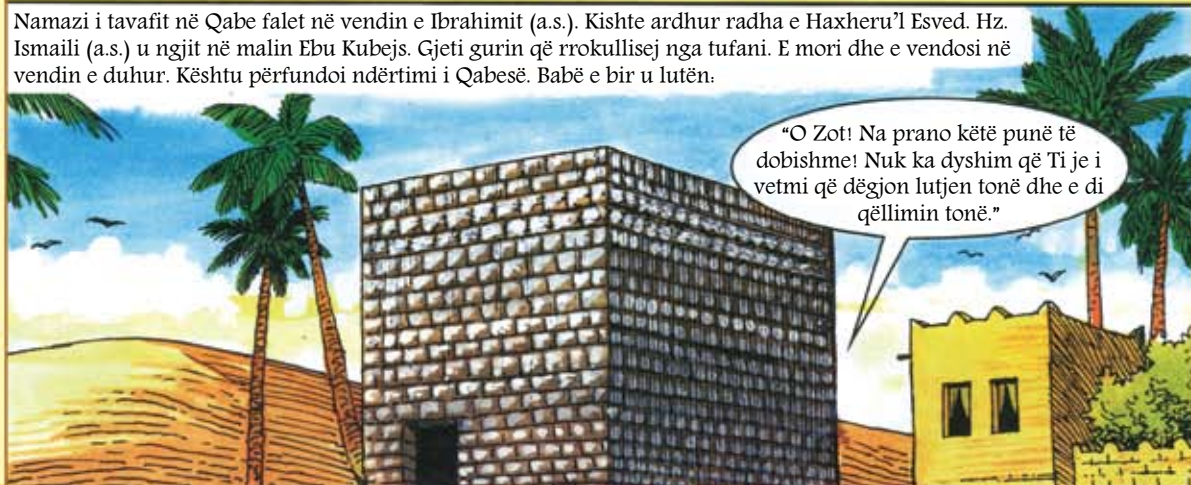

Ismaili sillte gurë, ndërsa Ibrahimi ndërtonte murin. Teksa muri lartësohej, babë e bir: Ibrahimi dhe Ismaili sollën një gur të madh.

Ibrahimi hipi mbi të që ta lartësonte më tej murin. Gjurmët e këmbës që mbetën në gur u quajtën "Vendi i Ibrahimit" (**Makami Ibrahim**).

Namazi i tavafit në Qabe falet në vendin e Ibrahimit (a.s.). Kishte ardhur radha e Haxheru'l Esved. Hz. Ismaili (a.s.) u ngjiti në malin Ebu Kubejs. Gjeti gurin që rrokullisej nga tufani. E mori dhe e vendosi në vendin e duhur. Kështu përfundoi ndërtimi i Qabesë. Babë e bir u lutën.

"O Zot! Na prano këtë punë të dobishme! Nuk ka dyshim që Ti je i vetmi që dëgjon lutjen tonë dhe e di qëllimin tonë."

së
shpejti

